

מסע השכינה

שיחת הרה"ג זלמן ברוך מלמד לפרשת בהעלותך

בחירת שבט לוי • 'כבולעו כך פולטו' ברוחניות • ישראל הולכים אחרי ריבוננו של עולם • ישראל נושאים את השכינה • כיצד חטאו דור המדבר? • השפעה של קבוצה קטנה • מתוך המשבר הופעת מדרגה חדשה • איסור 'לשון הרע' גם לשם שמים • התמודדויות בדרך • הופעת השכינה מהר סיני ועד ימינו

הסיבה לבחירת שבט לוי

קראנו השבת את פרשת בהעלותך, הפרשה השלישית בספר במדבר, ספר הדרך. ספר במדבר פותח במפקד של ישראל. המפקד היה "בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מִמִּצְרָיִם" (במדבר א, א). כלומר בראש חודש אייר. כשיוצאים לדרך, ראשית כל פוקדים מי ומי ההולכים, לאחר מכן, הקב"ה אומר מה יהיה סדר ההליכה של עם ישראל כשהוא יוצא מהר סיני והולך לארץ ישראל. מי הולך בראש - שבט יהודה. מי בדרום, מי במערב ומי בצפון - צריך להיות סדר. זו מין תהלוכה שעם ישראל צועד בסדר מסוים כל הדרך במדבר עד ההגעה לארץ ישראל, וכמובן באמצע המשכן והארון, והלוויים נושאים את המשכן. וגם בתוך שבט לוי, יש סדר, מי נושא כל דבר ודבר.

שבט לוי נבחר להיות נושא המשכן, והאחראי על השמירה במשכן יחד עם הכוהנים.

אני רוצה לעמוד על המדרש שמסביר מדוע הקב"ה בחר בשבט לוי.

המדרש (במדבר רבה בהעלותך פרשה טו, יא) אומר:

"קח את הלוויים', זה שאמר הכתוב: 'ה' צדיק יבחן ורשע אוהב חמס שנאה נפשו' (תהילים יא, ה), 'ה' צדיק יבחן' אין הקב"ה מעלה את האדם לשררה עד שבוחן ובודק אותו תחילה, כיוון שעומד בניסיונו הוא מעלה אותו לשררה. וכן אתה מוצא באברהם שהקב"ה ניסהו בעשר נסיונות ועמד בהם ואחר כך בירכו שנאמר: "וה' בירך את אברהם בכל" (בראשית כד, א). וכן יצחק, ניסהו הקב"ה בימי אבימלך ועמד בניסיונו ואחר כך בירכו שנאמר: "ויזרע יצחק בארץ ההיא וימצא בשנה ההיא מאה שערים ויברכהו ה' (בראשית כו, יב). וכן יעקב, ניסהו בכל הצרות – בעשיו, ברחל, בדינה, ביוסף... ועמד בכל הנסיונות והקב"ה בירכו – "וירא אלהים אל יעקב עוד בבואו מפדן ארם ויברך אותו" (בראשית לה, ט). וכן יוסף באשת פוטיפר, היה חבוש י"ב שנים, ואחר כך יצא ונעשה מלך על שעמד בניסיונות".

המדרש מלמדנו, שאין הקב"ה מעלה את האדם לשררה אלא אם כן הוא בוחן אותו. כלומר כשאדם נפגש עם ניסיונות, עליו לדעת שיכול להיות שהניסיונות האלה הם כדי להעלות אותו לשררה, והוא צריך לעמוד בניסיונות האלה. כל קושי והתמודדות שהאדם נפגש בהם, זה מבחן שריבונו של עולם עושה לאדם, ה' צדיק יבחן. ממשיך המדרש:

וכן שבט לוי, עליהם נאמר "כי שמרו אמרתך ובריתך ינצורו" (דברים לג, ט). ולא עוד אלא שבשעה שעשו ישראל את העגל לא נשתתפו שם שבט לוי שנאמר: "ויעמוד משה בשער המחנה ויאספו אליו כל בני לוי" (שמות לב, כו), כיוון שאמר להם משה: "שימו איש חרבו על ירכו" (שם פס' כז) מה עשו? שמו ולא נשאו פנים וכן משה מברכם: "האומר לאביו ולאמו

לא ראיתיו" (דברים לג, ט). וכיוון שראה הקב"ה שכולם צדיקים ניסה אותם ועמדו בניסיונם שנאמר: "אשר ניסיתו במסה" (דברים לג, ח) מיד אמר "והיו לי הלוויים" לקיים מה שנאמר "ה' צדיק יבחן".

כלומר הלוויים נבחרו מפני שעמדו בניסיון, והיו ראויים לתפקיד המיוחד הזה להיות נושאי המשכן, שומרי המקדש והמשוררים בבית המקדש.

נסקור מה היה לנו עד עתה. ישראל יצאו ממצרים בפסח, והגיעו להר סיני בראש חודש סיוון. בשישי בסיוון קיבלו את התורה. אחר כך במשך השנה הראשונה ישראל בונים את המשכן, וגומרים להקים את המשכן בראש חודש ניסן. וכל אחד ואחד מנשיאי השבטים מביא את קרבנותיו לחגיגת המשכן. כלומר המשכן שייך לכלל ישראל. זה מה שהיה בפרשת נשא. ולאחר חנוכת המשכן מקריבים קרבן פסח בשנה השנייה, בפרשת בהעלותך.

כבול'עו כך פולטו' גם ברוחניות

בעניין פסח נזכיר את דברי הזוהר (במדבר קנ"ג ע"א). בפסח אסור שיהיה חמץ ולכן צריך להכשיר את הכלים. אומר הזוהר שיש דין של הכשרת כלים, וכל כלי וכלי לפי מה שהוא בלע כך צריך להכשיר אותו. כלי שרק התלכלך מבחויץ - אפשר לשטוף אותו בצונן והוא יכול להיות מוכשר, כלי שבישלו בו - צריך להכשיר אותו בהגעלה, וכלי שהיה באש - צריך להעביר אותו באש. אומר הזוהר, אותו הדבר ביחס לאדם שצריך לטהר עצמו מחטאים. צדיקים - שהעבירות שלהם חיצוניות, מספיקה להם שטיפה. אנשים שהעבירות שלהם יותר בלועות בתוכם - צריכים עבודה מיוחדת של היטהרות והזדככות. ואנשים שהתלהבו והתאוו בתאוות מאוד גדולות, וחטאו בלהט גדול - "כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש" - צריכים לתקן על ידי אש יוקדת של אהבת ה', של דבקות בריבונו של עולם, כתשובת המשקל (הזוהר אמנם לא נוקט ביטוי זה "תשובת המשקל"). כל דבר לפי עומק החטא, כך צריך להוציאו, באותו אופן. וכשאדם מתלהב, מידבק בתורה ומתקדש - זה התיקון.

הזוהר מאריך מאוד בזה שהתורה היא התבלין. התורה מרפאת. שקידת התורה היא גם אש המטהרת מכל חטא ועוון.

ישראל הולכים אחרי ריבוננו של עולם

"ובעשרים לחודש נעלה הענן", לאחר שהעם היה מוכן ומסודר, כל אחד בתפקידו, ישראל יוצאים לדרך, יוצאים לארץ ישראל. מתחילים ללכת, והולכים כמו תהלוכה, המשכן באמצע, הראשונים הולכים, שבט יהודה. אחר כך ראובן מצד דרום, ואפרים מצד מערב, ודן מצד צפון, ואיך הולכים - הענן שעל המשכן שעלה בעשרים לחודש, הוא מוביל את ישראל.

כשאנחנו מתבוננים בדבר, מי כאן הולך - הקב"ה מסייע לישראל ללכת, או שישראל הולכים אחרי ריבוננו של עולם. זה ברור שישראל הולכים אחרי ריבוננו של עולם! הוא מכתוב להם את הדרך. הדרך היא דרך מיוחדת, לפעמים נעלה הענן אחרי יום, לפעמים אחרי שבוע, לפעמים אחרי שנה, וישראל צריכים לעשות בדיוק מה שהקב"ה אומר. צריך להיות עם גמישות, התבטלות כזו לרצון ה'. לא יודעים כמה זמן יהיה בכל מקום ומקום. הקב"ה לא מודיע להם מקודם. מחכים לראות, אם בבוקר נעלה הענן - צריכים לצאת לדרך, ואם הענן עומד - נשארים. לא קל לסדר את כל החפצים, האם להסתדר עכשיו כאילו אנחנו נשארים להרבה זמן, ויתכן שנשאר מעט זמן, אף אחד לא יודע. זאת התבטלות מוחלטת כלפי ריבוננו של עולם.

יש כאן מסר שאדם צריך לדעת שכל מקום שהוא נמצא בו, ריבוננו של עולם העמיד אותו במצב הזה. עכשיו הקב"ה רוצה שתהיה פה. וזה לא רק במובן של המקום אלא גם במובן של המצב, הקב"ה מעמיד אותך פה ואחר כך משנה את המצב ומעמיד אותך במקום אחר. בכל מקום שבו אדם נמצא, הקב"ה העמיד אותו בו עבור מטרה מסוימת.

חכמי הסוד אומרים, ומביא את זה 'אור החיים' (במדבר ט, כא), שכל מקום שישראל היו במדבר, הם היו צריכים לקבץ את ניצוצות הקדושה שהתפזרו

במדבר והתערבבו בכל הקליפות. יש מקומות שהיו בהם הרבה ניצוצות והיה צריך לשהות שם הרבה זמן כדי לקבץ אותם, יש מקום שיש פחות. היה תפקיד לכל התחנות האלו, זה לא היה מקרי. כל שלב שהלכו, הכול היה חשבונות אלוקיים, הכול היה סדר כזה של התקדשות.

ישראל נושאים את השכינה בעולם

ריבוננו של עולם מוביל את ישראל. ישראל הולכים על פי רצונו של הקב"ה. במבט החיצוני נראה שעם ישראל הולך, והקב"ה עוזר לעם ישראל להגיע לארץ ישראל, להגיע למגמות שלו, לתפקידים שלו ולייעודים שלו. במבט עמוק יותר עם ישראל נושאים את השכינה. מאז בריאת העולם, עניינו של העולם הוא להופיע בו את אור ה'. זה תהליך שהולך ומתעצם עד לעתיד לבוא שהקב"ה יתגלה בכל העולם "וְהָיָה ה' לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִי־ה' אֶחָד וְשְׁמוֹ אֶחָד" (זכריה יד, ט).

התהליך הזה הוא מתחילת בריאתו של עולם. כשהגיע אברהם אבינו, הוא ביסס את ראשית ההופעה האלוקית, הוא קורא בשם ה', נושא את שם ה' בעולם. אחר כך יצחק, אחר כך יעקב, ואחר כך המשפחה של יעקב. ישראל נבלעים בתוך מצרים, ויוצאים אחר כך להיות נושאים את שם ה' בעולם. כל התהלוכה הזאת היא לא שישראל הולכים, זו השכינה הולכת! השכינה מופיעה, "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". הקב"ה מופיע על ידי ישראל. אבל ריבוננו של עולם הוא שמופיע וישראל נושאים את שם ה' בעולם, והתהליך הזה הוא תהליך שהשכינה הולכת לארץ ישראל. ריבוננו של עולם הולך לארץ ישראל. ישראל נושאים את כבוד ה' בעולם, והם הולכים בדרך, וכמובן על ידי הענן, רואים את המציאות הזאת באופן ממשי, שכביכול שכינה שורה בישראל, וישראל נושאים את השכינה.

כיצד חטאו דור המדבר

מתחילים ללכת בדרך. הדרך בחזקת סכנה. אנשים שואלים את עצמם לגבי דור המדבר, איך יתכן שאנשים שראו את הניסים הגדולים האלו היו כאלה נפילות?! זה לא מסתבר בכלל, "האספסוף אשר בקרבו התאוות תאוות" איך יכול להיות דבר

כזה - ריבונו של עולם נמצא לפניכם, רואה אתכם, אתם רואים את הענן, איך אפשר להבין את התופעה הזו?! אבל בעצם גם עלינו על דורנו אפשר לשאול את השאלות האלה. אנחנו לא רואים ממש ענן, לא רואים ממש את ההופעה, אבל זו מין מציאות כזו שכשיש הופעה גדולה, והיא נעלמת, פתאום הנפש של האדם לא זוכרת. הקב"ה הופיע במעמד הר סיני, הופעה עצומה, אבל עוברים כמה ימים, נכנסים לשגרה ולא רואים. כמו בלימוד התורה, "התעיף עיניך בו ואיננו", שחז"ל אומרים, שאדם רגע אחד מסיח דעתו מהתורה, התורה משתכחת ממנו. הם לא מתכוונים שהוא שוכח את כל מה שהוא למד, הכוונה היא שמסיח דעתו מהדבקות בריבונו של עולם, ואז הוא נופל לתוך המציאות, ואור ה' לא מתגלה אליו. גם כשישראל הולכים במדבר, הם מתרגלים להופעה האלוקית, זה כבר לא משהו מיוחד. "והאספסוף אשר בקרבו התאוות תאוה" וגם בני ישראל בסוף נגררו לזה.

השפעה של קבוצה קטנה

חשבתי שאפשר ללמוד מכאן דבר מעניין. האספסוף זה הערב רב שהתחברו לעם ישראל, הם התאוות תאוה. כל בני ישראל שמחים מהמן, אפשר היה להכין ממנו כל מאכל, לטעום כל הטעמים והוא מטהר את הגוף ומזכך. חז"ל אומרים: לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן, מפני שהמן מזכך את הגוף, כך התורה נבלעת בכל האיברים. האספסוף אינם שייכים לבני ישראל ממש, אך כשיש קבוצה קטנה שנופלת, נגררים אחריה כולם. אפשר לומר גם לחיוב שאם קבוצה קטנה מושכת למעלה, ומידה טובה גדולה ממידת פורענות, יכולים לגרור את כל ישראל לטוב. כי זה אותו הסדר. מתחיל מקבוצה קטנה ואחר כך מתפשט ומשפיע על רבים.

מתוך המשבר הופעת מדרגה חדשה

האספסוף ואחריהם ישראל, לא רוצים את המן. רוצים בשר. בזכות מי יש מן לישראל. חז"ל אומרים (תענית ט): שלוש מתנות נתן הקב"ה לישראל, המן, הבאר, וענני הכבוד. ענני הכבוד - בזכות אהרן, הבאר - בזכות מרים, והמן בזכות

משה. משה בדרגה הזו של הטהרה, של הקודש. משה הוא הדעת של עם ישראל, והמן מרומם את ישראל להיות במקום הזה. כשישראל מואסים במן, הם מואסים במדרגה הזו של משה. משה אומר, בעצם הם מפילים אותי מהמקום שלי, זו בעצם מיתה. כשאדם מאבד את מקומו ונופל לעולם יותר נמוך זה כאילו מוות. הוא אומר: "הֲרַגְנִי נָא הָרֹג... וְאַל אֶרְאֶה בְרַעְתִּי" (במדבר יא, טו). כי המדרגה הזו של המן, זו מדרגתו של משה. ואז הקב"ה אומר, לפי הזוהר, "אֶסְפָּה לִי שְׁבָעִים אִישׁ מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (במדבר יא, טז). הם כנראה לא במקום שלך. אתה תישאר במקום הגבוה, ועכשיו יהיו שבעים זקנים, שהם יהיו המובילים של ישראל, במקום שבו הם נמצאים. בכל פעם שאנו מתמודדים עם איזה אירוע, יש ירידה לצורך עלייה. על ידי האספסוף התברר מהי דרגתו של המן, כמה הוא מיוחד, וגם לישראל יש מעתה עוד שבעים זקנים שמדריכים אותו. יש קושי וצריך לדעת איך לנצח אותו. צריך להוסיף כוחות חדשים. אומר ריבוננו של עולם, אין הכי נמי, אתה צודק: "אספה לי שבעים איש" ועליהם תשרה רוח הקודש, רוח נבואה, והם יהיו יחד איתך. עם ישראל יקבל מנהיגות גדולה יותר, משה רבינו לא יורד ממדרגתו, ויש אתו עוד שבעים זקנים.

חומרת איסור לשון הרע – גם שהיא לשם שמים

בהמשך הפרשה, יש עוד נפילה. מרים מדברת עם אהרן. הם לא מתכוונים לדבר לשון הרע, יש להם ביקורת על משה רבינו, "הֲלֹא גַם בָּנֹו דְבַר ה'" (במדבר יב, ב). משה מתנהג לא נכון כי אשה כושית לקח, וחז"ל מפרשים שהוא היה פרוש. הם חשבו שהוא לא מתנהג כראוי כלפי אשתו, לא צריך לפרוש לגמרי מהמשפחה ולהיות כולו בבית המדרש, במשכן, באוהל. צריך גם לחשוב עליה שלא תהיה בודדה. זאת אומרת, הם באמת חושבים מחשבות לשם שמיים, וזה לא טוב כי הם מבקרים את משה. מה היו צריכים לעשות - הם היו צריכים לשאול את משה. אתם מדברים ביניכם לבין עצמכם דברי ביקורת על משה - במקום לשאול ולדבר איתו.

התורה לומדת מזה "זכור את אשר עשה ה' למרים". אפשר להבין בפשטות, מרים דיברה לשון הרע, תזכור שלשון הרע זה חמור מאד, שמי שמדבר לשון הרע מקבל צרעת. והתורה מזכירה ומדגישה דווקא את החטא והעונש של מרים הנביאה כדי ללמד לכל הדורות כמה חמור הוא לשון הרע. כדי שיהיה תיקון גדול שאדם לא ידבר לשון הרע.

אבל אפשר ללמוד מזה דבר נוסף, "זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֲלֶיךָ לְמִרְיָם", תזכור שגם לשון הרע שנאמר לשם שמיים, לשם צדקות, הוא חמור. אדם רואה חבר שלא מתנהג כפי שצריך להתנהג, ויש לו ביקורת על זה. הוא מדבר עם החבר שלו, תראה, החבר שלנו מתחיל להידרדר, לכאורה הוא מדבר לשם שמיים, אבל זה עדיין לשון הרע, כי זה דיבורים בעלמא. צריכים לדבר או עם האדם עצמו, או להתיעץ על מנת לפתור את הבעיה. הבעיה הכי חמורה, זה "לשון הרע לשם שמיים", כי אם זה לשם שמיים, אז אנשים חושבים שטוב לעשות את זה, ואם עושים לשם שמיים דברים לא נכונים, אז החומרא היא כפל כפליים, כי אדם לא יפרוש מזה.

אדם צריך לדעת לשמור מאוד על הפה ועל ההסתכלות שלו. לשון הרע מתחיל מזה שאדם מסתכל על השני במבט לא נכון, במבט שלו ולא הולך לברר אצל השני מה הסיבה שכך הוא מתנהג. הוא מפרש את השני כמו שהוא מבין, לא כמו שהשני מבין. ומהפרשנות הזאת יוצא שהוא לא בסדר, והוא מבקר אותו.

אמנם מצוות "הוֹכַח תּוֹכִיחַ אֶת עַמִּיתְךָ" (ויקרא יט, ז), היא מצווה שאדם יוכיח, אבל הוכחה צריכה להיות באופן הנכון. יש לך הרגשה שצריך להוכיח את השני, תשאל אותו, מה הסיבה להתנהגותו, הוא יסביר את עצמו ואולי יתברר שאתה טועה, או שייגיד, טוב שאתה מעיר לי. אם אדם ידבר באופן הנכון, אז התוכחה תתקבל. המחשבות צריכות להיות תמיד מחשבות שמלמדות זכות על האחר. מבט שתמיד רואה את הטוב. אם יש לך קושיא, תנסה קודם להיכנס לראש שלו, אולי אתה בכלל לא מסתכל נכון, ואחר כך תשאל אותו ותדבר אתו. לא לקיים

שיחות התייעצויות שאין להן משמעות, כאילו דאגה לשם שמיים, ואז אפשר גם לדבר, ולחפש את החסרונות.

טבע האדם הוא שיש לו נטייה למצוא חסרונות אצל אחרים, כי על ידי זה הוא מתעלה ומרגיש יותר טוב. אנשים אוהבים לשמוע בתקשורת על צרות של אחרים, לשמוע צרות מיפן לדוגמה, כי זה עושה לאנשים טוב, שלהם אין הצרה הזו. לכן מרבים להראות את הדברים השליליים. זו הסתכלות מאוד לא יפה ולא בריאה. אדם צריך תמיד לחפש את המעלות של אחרים, לראות במה הם טובים ומצליחים. זה מה שאנחנו לומדים מהפרשה שלנו.

התמודדויות שבדרך

ספר במדבר הוא ספר הדרך. הדרכים הם בחזקת סכנה. כל פעם שאדם הולך הוא בסכנה, הוא יכול ליפול. אם הוא יושב הוא לא נופל, אם הוא שוכב הוא בכלל לא יכול ליפול. אם הוא הולך, זו סכנה, אם הוא רץ, סכנה עוד יותר גדולה. אם הוא עולה בסולם, סכנה עוד יותר גדולה. ככל שאדם יותר מתאמץ, יותר מתקדם, הוא יותר בחזקת סכנה. בני ישראל הולכים לארץ ישראל, וכשנמצאים בדרך, המצב לא יציב, וזה יכול לגרום לכל מיני נפילות. גם שאנשים הולכים בדרך רוחנית, לא נמצאים במצב סטטי, הם צריכים לדעת להיזהר מהסכנות שבדרך. צריך תמיד לדעת איך להתמודד איתם.

על הפסוק "וַיְהִי בְּנֹסַע הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָה ה' וַיַּפְּצוּ אֹיְבֵיךָ וַיִּגְסוּ מִשְׁנְאֵיךָ מִפְּנֵיךָ" (במדבר י', לה), אומר 'אור החיים', שאנחנו הולכים במדבר, כדי לקבץ ניצוצות קדושה שהתפזרו ומעורבבים בכל מיני קליפות. ויש בקליפות שני סוגים, סוג אחד של מזיקים גשמיים, וסוג שני כאלה שרוצים לקלקל רוחנית, 'קומה ה' ויפוצו אויביך' יתפוצצו אלו שרוצים להשפיע עלינו לרעה, 'ויגסו משנאך מפניך' אלו המזיקים. וכשאנחנו נמצאים במקום אחד, "ובנחה יאמר שובה ישראל" זאת אומרת מקבצים את כל ישראל ביחד, ואת כל הניצוצות שמפוזרים. אנו לומדים מכאן שבכל מצב שישראל נמצאים, עומדים או הולכים, צריכים לראות מה אפשר לקבל מהמצב הזה.

ישראל מופיעים את השכינה מהר סיני ועד ימינו

יצאנו לדרך מהר סיני, ופנינו לארץ ישראל, לירושלים. פנינו לעתיד לבוא, פנינו לגאולה שלמה. מאז אנחנו כל הזמן הולכים ונושאים את שם ה' בעולם, בבניית בית המקדש הראשון, בבניית בית המקדש השני. אחר כך מתפזרים בכל הארצות ונושאים שם ה' בעולם. כעת אנחנו חוזרים לארץ ישראל, ונושאים את שם ה'. חוזרים לקבץ את כל הנפוצות מכל המקומות ונמצאים עוד פעם במעמד מיוחד של דרך, דרך של חזרה לארץ ישראל עם נשיאת השכינה.

ישראל נושאים את שמו של ריבונו של עולם לעולם. אנחנו מופיעים את ריבונו של עולם בעולם. כל קיומנו זו הופעה אלוקית. אנחנו נמצאים כיום, בתקופה כזאת של הופעת שכינה גדולה חדשה, המקום הרוחני הזה שבו אנחנו נמצאים הוא מגמה של הופעת שכינה חדשה. הופעה שלא הייתה כזאת בהרבה דורות ואולי בכלל.

אנחנו מתפללים שנמשיך הלאה בדרך הזאת עד לגאולתנו השלמה במהרה בימינו.

השיחה נמסרה בשנת התש"פ

לקבלת שיחה שבועית במייל או בווטסאפ,

שלחו הודעה לכתובת bogrim@yeshiva.org.il, או למספר 0547881227

ניתן לצפות בשיחה באתר ישיבה - www.yeshiva.org.il

השיחה השבועית משודרת בשידור חי במוצאי שבת, כשעה לאחר צאת השבת

ניתן להאזין בשידור חי גם דרך חיוג לטלפון 02-6643149 שלוחה 11

